

CARTELLS DEL TRACTAT D'ALMISRÀ

Col·lectiva

Alcoi 4 Octubre - 26 Novembre 2016

CARTELLS DEL TRACTAT D'ALMISRÀ

2016

CENTRE OVIDI MONTLLOR

ROMÀ FRANCÉS / VICENT LUNA / SERGI GÓMEZ I SOLER

CARTELLS DEL TRACTAT D'ALMISRÀ

Col·lectiva

Col·labora i Patrocina:

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante

AJUNTAMENT D'ALCOI

Sabadell
Fundació

CENTRE OVIDI MONTLLOR

ROMÀ FRANCÉS / VICENT LUNA / SERGI GÓMEZ I SOLER

CARTELLS DEL TRACTAT D'ALMISRÀ

Col·lectiva

CENTRE OVIDI MONTLLOR

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR:

Armand Alberola
Enric Balaguer
Manuel Boix
Romà de la Calle
Fernando Castro
Carles Cortés
Daniel Giralt-Miracle
Joan A. Llinares
Tomàs Llorens
Wences Rambla
Isabel-Clara Simó
Vicent M. Vidal

COORDINACIÓ:

Sandra Obiol

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

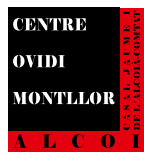
Autor: Antoni Miró

Títol: Faré vacances 2012

Tècnica: Corten 500x240x42

Lloc: Passeig Ovidi Montllor

Col·labora i Patrocina:

© AMB-DISSENY
© CENTRE OVIDI MONTLLOR
© DELS AUTORS

EDITA: AJUNTAMENT D'ALCOI

MAQUETACIÓ: AMB i AGA
DIPÒSIT LEGAL: A 547-2016
GRÀFIQUES ALCOI S.L.U.

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

LA COL·LECCIÓ DE CARTELLS SOBRE EL TRACTAT D'ALMISRÀ

L'any 2016 es compleixen quatre dècades de la posada en escena de la recreació històrica del Tractat d'Almistrà. Sembla que fou l'altre dia quan en 1976 amb motiu del VII Centenari de la mort del rei Jaume I, s'escenificara la primera recreació del Tractat, incorporant-se a l'any següent a la programació general de les Festes Patronals del Camp de Mirra i així s'ha continuat fins a l'actualitat. El cartell que anunciava l'esdeveniment estava molt aconseguit, l'havia dissenyat el reconegut artista plàstic de Villena Pedro Marco.

Des d'aleshores, molts artistes plàstics i escultors valencians han aportat la seua iniciativa al dissenyar els cartells i fullets de divulgació del Tractat, destacant entre ells, a més de Pedro Marco, Antoni Miró, Navarro Ferrero, Ferrero Molina, José María Albero, Antogonza, Francisco Calabuig, Ruiz Cerdán, Manolo Boix i, més darrerament, Vicent Ramón Pascual, Josep Miquel Martínez, Sergi Gómez, Juanjo Alcaide i María Ángeles Ferrándiz Vañó, a més d'altres, que amb el seu prestigi i creativitat artística, han contribuït en gran part a dignificar el projecte cultural del Tractat.

Enguany, amb motiu de complir-se els quaranta anys de representar-se el fet històric, hem volgut significar-lo amb distintes activitats culturals, com alguna conferència, una mostra retrospectiva del que han sigut els quaranta anys d'activitat cultural i breus recreacions de l'obra adaptades a l'àmbit escolar i representades a Biar i El Camp de Mirra. Així també, aprofitant les bones relacions amb altres pobles de la zona, es muntarà una exposició cartellista d'unes cinquanta peces que obriran l'etapa itinerant al Centre Cultural Ovidi Montllor de la ciutat d'Alcoi, el proper més d'octubre, actuació que estarà coordinada pel prestigiós artista de la comarca i col·laborador nostre Antoni Miró.

L'exposició, posteriorment, visitarà altres poblacions com Ontinyent, Bocairent, Xàtiva i altres que ho sol·liciten. La pretensió és donar a conèixer millor aquest fet històric i la seua posada en escena després de quaranta anys, a través de l'obra realitzada per artistes consumats i dissenyadors de la zona, que sempre han estat disposats a participar desinteressadament en aquest projecte que ens identifica col·lectivament amb la nostra identitat cultural.

ROMÀ FRANCÉS I BERBEGAL
President de l'Associació Cultural del Tractat d'Almistrà
El Camp de Mirra, octubre de 2016

ALMISRÀ, LA IL·LUMINADA FRONTERA

I

Avui fa dos dies que vam eixir de Xàtiva,
des de Beneixama ja albirem Almisrà
i tot seguit ens dirigim al seu tossal.
Només descavalcar he quedat admirat,
bocabadat d'aquest lloc privilegiat.
He volgut pujar al capdamunt del castell
i des dels merlets, com els ulls de l'esperver
que vigilen i guaiten el seu territori,
albire les valls de Beneixama i Biar
amb la seua torreta i l'enlairat castell.
I cap al llevant l'alqueria del Negret,
també el castell de Banyeres de Mariola.
Estratègiques fortificacions, sòlides,
i que aquests musulmans tenen per controlar
l'entrada i l'eixida d'aquestes dues valls.
Des d'Almisrà, des d'aquest històric turó,
després de travessar el rierol, riu-rambla,
el camí ens porta a la sarraïna Biar.
No he vist un castell com aquest, inexpugnable!
Cap a ponent el camí ens portarà a Cabdet,
ans però l'alqueria de Benisamayo
i més enllà el senyoriu castell de Villena.
Assabentat que fa estona que som ací
l'infant Alfons de Castella ha vingut a veure'ns,
per saludar el rei i la reina Violant.
El meu bon senyor rei li ha ofert passar la nit
ací, entre els seus murs, a recer d'aquest castell.
Tot i l'oferiment l'infant no ha volgut vindre,
acampant fora les tendes, als peus del puig.
I tots dos han passat una estona xerrant,
parlant amicalment amb solaç i alegria,
deixant per a demà els assumptes a tractar.

II

Aquesta nit he dormit millor que a Ontinyent
i només m'he llevat he tornat als merlets,
aquestes vistes em tenen embadalit.
Avui l'infant ens dirà el motiu de l'encontre,
coneixent com les gasta i com és d'arrogant
no esperem res de bo, què pot estar tramant?
La Corona de Castella mai no en té prou!
Des d'ací veig el campament dels castellans,
a hores d'ara han d'estar preparant la visita
i l'infant donant ordres als seues missatgers.
De bell nou ha vingut a saludar a la reina
però no s'ha quedat a dir-nos què volia,
ho han fet Diego de Biscaia i l'Uclés,
i tots dos ens han dit què vol el castellà.
Les seues ambicions són ben curioses:
vol que el meu senyor en Jaume li done Xàtiva
i tot, segons ell, com a dot de casament
i per haver-se casat amb la seua filla.
Ja us podeu imaginar quina ha estat la sorpresa,
per al rei, però també per als cavallers.
Ja intuïa les intencions del seu gendre,
per això li ha contestat molt intel·ligentment:
quan ell es casà amb Elionor de Castella,
és a dir amb la tia de l'infant Alfons,
son pare no li donà ni terra ni béns
i a més Xàtiva segons els tractats és nostra.
I la contestació no els ha agradat gens,
i amb la cua entre les cames se n'han anat.
Al vespre han tornat insistint en el mateix,
que no seguesquen per aquest camí els ha dit,
doncs mai no arribaran a cap acord possible.
Ha estat un dia intens, d'anades i vingudes,
a hores d'ara quasi tots han d'estar dormint,
a mi tanmateix em costa agafar el son
pensant en aquetes negociacions.
Em fa l'efecte que tots ens hi juguem molt.

III

Avui farà ja tres dies que som aquí
i no hem arribat encara a cap acord.
Els missatgers de l'infant han volgut tornar
insistent a demanar-nos la bella Xàtiva.
A més, ens han dit que si no els la donem
els hi la donarà segur el seu alcaid.
Aquesta amenaça ha enfurismat el rei Jaume,
que sense cap més contemplació els ha dit:
*–Ni l'alcaid no la pot donar, ni ningú
mai, mai no gosarà prendre'ns-la, car qui a Xàtiva
hi voldrà entrar, sobre nos haurà de passar.*
Tot i que la reina s'ha posat a plorar
ha manat ensellar i arranjar les atzembles,
per tornar-nos-en de seguida tots a Xàtiva.
Però quan estava disposat a marxar
han tornat a vindre tots dos, dient-li al rei
que això no estava gens bé i que no s'unfurira.
Doncs això ha estat el que li faltava sentir,
i no s'ha mossegat la llengua en dir-los que
el seu infant Alfons segueix sent un orgullós,
i que sempre vol eixir-se'n amb la seua,
i que no en té mai prou, amb les terres que té!
Tot enfurismat el rei els ha dit sense embuts:
–no hi ha home al món com ell que no em traga de mesura.
De bell nou se n'han anat amb les mans ben buides,
però han tornat i han arribat a un acord
que jo, com a escrivà, he tingut l'honor d'escriure.
El Tractat d'Almistrà, aquest ha estat el seu nom,
s'ha signat en aquests termes: l'infant Alfons
ha deixat de demanar la ciutat de Xàtiva,
tornant-nos també les places de Moixent i Énguera.
El rei Jaume li ha tornat a l'infant Villena,
Saix, Cabdet i també el descampat de Bugarra.
A més a més, han delimitat la frontera
que va des del castell de Biar fins Busot.
Cap al nord resta de conquesta catalana
i cap al sud de la Corona de Castella.
Amb aquest repartiment ambdós, rei i infant,
estan de moment satisfets i han fet la pau.

I és que, si ho analitzàrem amb deteniment,
la insistent petició de l'infant en Xàtiva
portava afegit un objectiu enverinat:
frenar l'expansió de la nostra Corona,
en benefici, per descomptat, de Castella.
Però si el rei hagués cedit al prec de l'infant,
les terres de Xàtiva fins aquest castell
ara mateix serien totes de Castella.
Alfons, avesat molt al joc d'escacs i mats,
tenia una jugada ben estudiada,
però aquesta vegada ha perdut la partida.
I és que en Jaume s'estima molt aquesta terra,
i sap molt bé que aquest és el país que avança,
camina des de la il·luminada frontera.

IV

Abans d'emprendre el retorn a la nostra Xàtiva
he pujat una altra vegada al capdamunt
d'aquest castell, que ens ha allotjat aquests tres dies
i ha sigut testimoni històric de l'acord.
I he pujat per donar-hi la darrera ullada
a les terres d'aquestes dues fèrtils valls.
És l'hora de tornar a casa i ens en anem
amb les dues mans ben plenes, perquè avui el vent,
el nostre llevant, ens ha estat molt favorable.
Me'n vaig, ens anem, desitjant-vos que aquest vent
us porte a tots les flaires de la Mariola,
raça indòmita guaitant ací en la frontera.
I com a testimoni d'algunes conquestes
i molts avatars que he hagut de viure en la vida,
voltant per les terres de la nostra Corona,
només us deixo un precís consell del poeta:
–cohesió, que és una comanda ancestral.

Vicent Luna i Sirera

Alcoi, febrer 2016

(Adaptació de l'article

“De Xàtiva a Almirà, amb versos d'Estellés”
de Vicent Luna i Sirera i Susanna Francés i Tomàs)

María Ángeles Ferrándiz Vañó, 2016

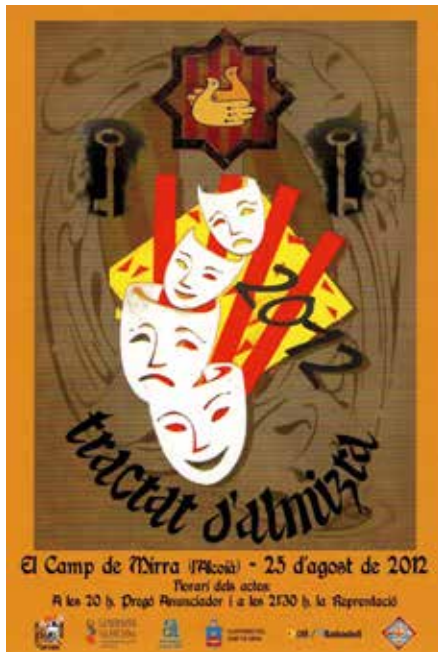
Sergi Gomez i Juanjo Alcaide, 2015

Vicent Ram3n Pascual, 2014

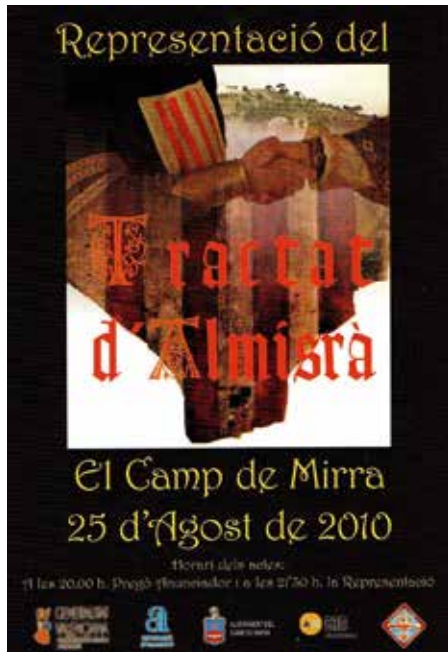
Jospe Miquel Mart3nez, 2013

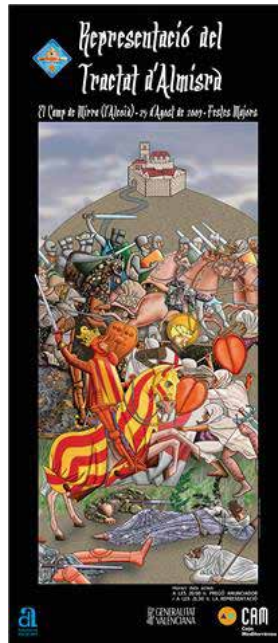
José Cristóbal Molina, 2012

José María Albero, 2011

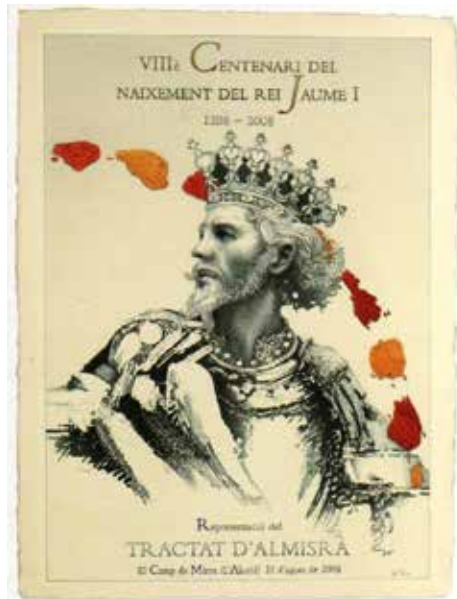
José María Albero, 2010

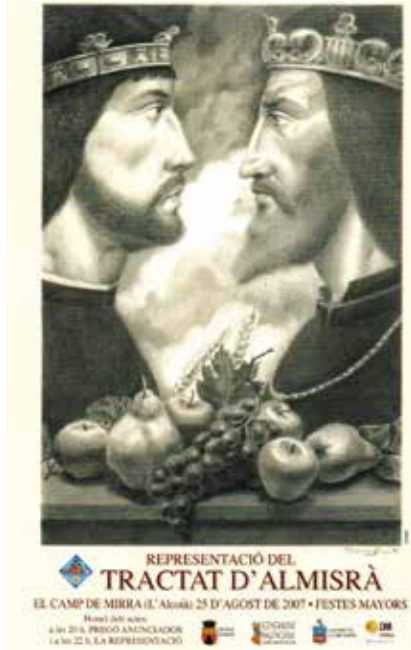
Vicent Iborra, 2009

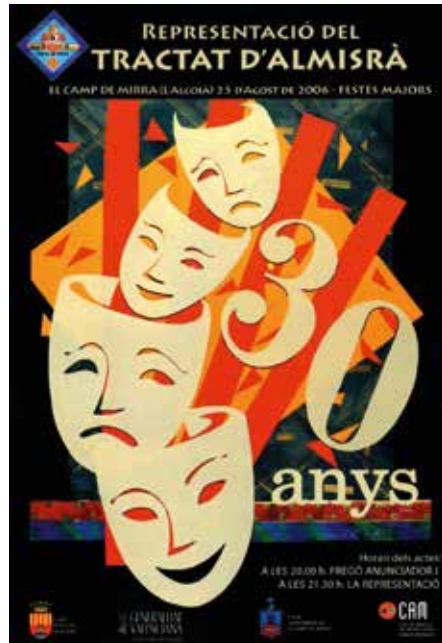
José Ruíz Cerdán, 2008

Manuel Boix, 2008

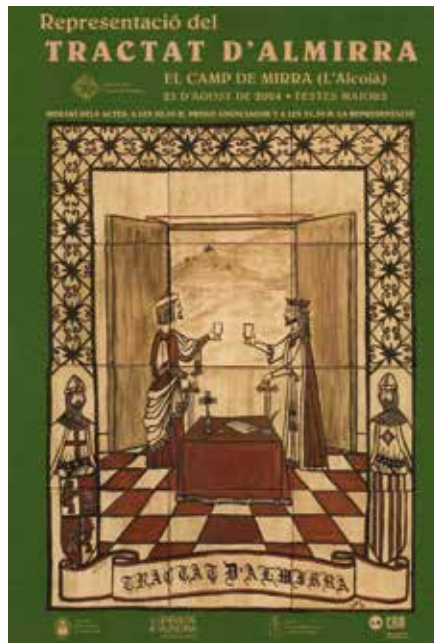
Vicent Ferrero Molina, 2007

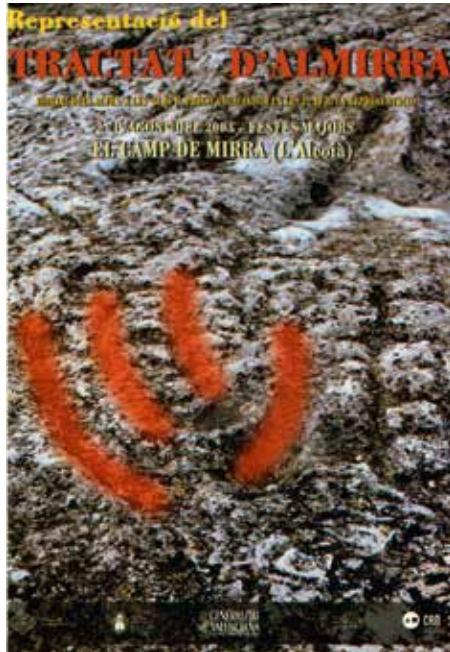
Josep Navarro Ferrero, 2006

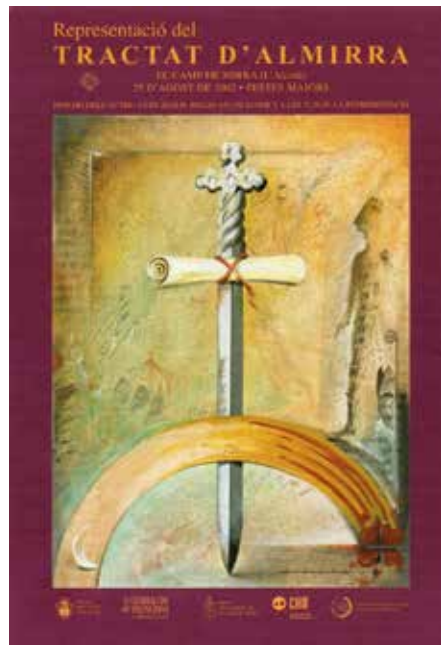
José Ruíz Cerdán, 2005

José Miguel Francés Martínez, 2004

Antoni Miró, 2003

Pedro Marco, 2002

Josep Navarro Ferrero, 2001

Josep Navarro Ferrero, 2000

“SER FILL DE BONS PARES I PREGONER”

Un parauleig sobre el Tractat d'Almistrà i la seua col·lecció cartellista

L'any 1976, el poble del Camp de Mirra (l'Alcoià), celebrà el setè aniversari de la mort del fundador del regne dels valencians, l'alt rei en Jaume I, amb l'escenificació d'un dels episodis polítics més assenyalats d'aquell regnat: la signatura del tractat internacional fronterer d'Almistrà. El fet tingué lloc al castell i la medina que existien al tossal de Sant Bertomeu, als peus del qual, i cap al Gregal, s'estenen els carrers i les places de l'actual Campet. Aquell pacte marcava les noves fronteres entre les corones de Castella i Aragó en l'escaquer d'interessos que suposava la conquesta dels territoris musulmans andalusins. Davant els intents dels castellans de guanyar i ocupar Xàtiva en contra d'allò pactat als vells i caducats tractats de Tudilén i Caçola, sorgí la possibilitat d'establir un nou pacte familiar que, en els anys immediats següents, ja necessitaria de reformes per assegurar una pau efectiva, atesa l'efervescència vinguda de la difícil colonització feudal en uns termes tan allunyats dels centres de poder i que només s'assentaria amb els segles.

En agradar la proposta, la iniciativa teatral es repetí l'any següent, tot aprofitant el muntatge creat i en el transcurs de la festa major estiuenca en honor a sant Bertomeu. El 1980, es reprengué la idea i la representació començà un període anual que, amb textos renovellats, millors d'escena, vestidors i caracteritzacions, ha arribat als actuals quaranta anys de vida. L'experiència i l'estabilitat l'han reconvertida en digníssima recreació històrica de qualitats apreciades i premiades. Ara mateix, doncs, El Tractat d'Almistrà és una de les teatralitzacions historicistes més aplaudides al nostre territori immediat, filla encara d'un moment de transició política que ha vingut allargassant fins a hui tot un seguit de valors socials d'entesa, diàleg i pacte que l'han feta socialment necessària. I així és com s'ha intentat mantenir i és com ha sigut entesa en la pròpia comarca i les veïnes, que guarden gran respecte per aquest teatre de caire i formes populars i contingut cívic proactivament educatiu.

Doncs bé. A més del treball escènic, el Patronat o l'Associació que ha mantés la representació, contra tràngols i ventades diverses, ha sabut desenvolupar també un esperit sociocultural ben lloable. Ha procurat assentar les bases del coneixement del mateix Tractat, dels seus protagonistes i les circumstàncies del temps que els tocà viure a través d'un seguit de publicacions pròpies d'alt interès en què han participat infinitat d'autors d'ample espectre científic i que poques vessants han deixat per tractar a través d'altres tantes modalitats de difusió, conferències, exposicions, opuscles, llibres, edició dels propis textos, mapes, aques, tríptics de presentació i un inacabable seguit d'articles divulgatius al programa de festes del poble, que ha acabat sent objecte preuat de necessària tinença pels estimadors de totes aquestes coses “nostres”... No han descurat el treball educatiu a les escoles i han provat de col·laborar amb quantes entitats els han sol·licitat, tot incloent-ne d'altres, i de distintes províncies, en el seu quefer anual. Fins i tot s'atreveren a realitzar una preqüela del mateix Tractat, amb l'obra que representaren en l'aniversari del naixement del rei en Jaume (2008) i que contava justament aquelles ventures monàrquiques...

Així, l'amotinament cultural que significa el Tractat d'Almistrà el converteix en una imprescindible fita cultural en un territori encara difícil d'encabir en les complexes realitats de l'ara mateix. I tot, convé recordar-ho, naix i creix en una població ben menuda que no supera els set-cents habitants, però que ha demostrat una vitalitat envejable pel que fa a aquest tipus d'iniciatives. I malgrat tot, i a contravant, sovint agalernat, encara pensa en créixer. I així, guarda projectes interessants destinats a donar a conèixer el patrimoni que ha vingut atesorant; un bagatge que esperem puga ser exposat properament de manera ampla i digna. Coneixerà el visitant el treball de formigueta que ha anat duent-se i que implica l'existència de sorpreses majúscules, com ara un inusitat patrimoni musical (amb peces de J. Albero, Matilde Salvador i José Rafael Pascual-Vilaplana), o les obres artístiques amb què un bon càfís d'autors ha anat obsequiant l'entitat.

Ara però, arriba el moment de donar a conèixer, i amb la present exposició, un dels tresors del Tractat. La part més representativa de tota l'obra gràfica que se li ha dedicat. Entre quadres, ceràmiques, fotografies i portadelles de programa anunciador, destaquen els cartells que, des del bell inici de

l'odissea, han anat anunciant-la, han avisat de la prompta arribada de la representació i que queden com a record visual i memorístic de cada edició completada.

Aquesta col·lecció està establida ara mateix, estrictament, en 39 cartells propis, per més que s'allargasse per costum a d'altres cartells paral·lels, com ara el de la representació del naixement, o els de les activitats recents del 40 aniversari. En l'actualitat, els patrimonis cartellístics anunciadors de les pròpies festes estan guanyant una merescuda consideració com a peces d'art definitives de la visió que, a través dels anys i les modes, han tingut d'elles una diversitat complexa d'autors. I s'exposen, i es comparteixen i es comparen, i així, ens ajuden a entendre la societat que ha anat generant-los. Els cartells del Tractat demanen l'atenció que meriten i, ara, s'exposen en conjunt. No és ací, però, cap novetat el mereixement. L'organització del tractat ha parat sempre molta atenció al patrimoni imatger: l'edició en format targeta postal de cada nova creació ha estat sempre a la disposició del públic que s'ha aprofitat a la representació, igual com els exemplars formals, generalment en diferents tamanyos.

Un dels fets distintius de la cartellística del tractat és l'autoria. S'ha combinat, de manera potser més fortuïta que no premeditada, la participació de grans noms del cartellisme valencià remescrats amb autors locals i gent novella en el gènere, que després ha pujat o potser no, però que tingueren en el Tractat una espenta difusora del seu art. No ha existit mai cap concurs. No ha hagut elecció formal... Els autors han anat sent proposats els uns pels altres o bé s'han mostrat voluntaris. I mai cap autor ha rebut quantitats econòmiques pel seu treball. En presentar-se el cartell, se'ls ha obsequiat amb una versió de les copes amb què, en el teatre, els protagonistes brinden per la consecució de la pau, com a màxim... Aquesta voluntarietat distingeix i acreix també amb una pàtina especial el valor de les imatges i, com no, la dels seus autors.

I no és fàcil afrontar la realització d'un cartell sobre el Tractat... El fet teatral i la representació en sí no donen el joc que altres festes més amples d'actes i jornades. La simbologia d'ús és curta: la pròpia històrica dels contendents, un molt poc de la geografia física de l'indret i els personatges de Jaume i Alfons, i els del Pregoner o la reina Violant a molt estirar... Així i tot, l'originalitat abunda i les imatges mai no resulten rebregades ni cansen, perquè les propostes acaben pegant la volta a aspectes inesperats, oferint en bastants casos visions poètiques impensades.

El primer dels cartells, el que obria foc el 1976, ja recull al complet allò que representarà la imatge del topicisme almirà. **Pedro Marco** tanca en un segell d'època la signatura, els reis, les banderes i fins i tot el campament castellà de Les Penyetes. El 2002 tornaria a fer cartell amb uns trets més figuratius, però també carregats de simbolisme.

Jaume I serà protagonista absolut en el segon cartell, el preciós mosaic de **Maestre Castelló** de 1977. El mateix autor provarà també un camí experimental, en la seua proposta de 1981, que no tindrà massa continuació. Serà la representació dels dos protagonistes absoluts de l'obra la imatge més repetida. El primer en usar-la fou el recentment desaparegut artista alcoià **Rafael Guarinos Blanes**, amb un estil de regust tardopop ben interessant (1980).

Si hi ha cap autor que ha definit el Tractat, tant pel seu cartellisme com també per la seua participació en el disseny artístic teatral i la fidelitat a la idea cultural del projecte, ha estat **Josep Navarro Ferrero**. En el cartell de 1982 provava a jugar amb el motiu d'una caplletra medieval i en el de 1990 fa puzzle simbòlic de la clàssica imatge jaumina de Gonçal Peris. El 1994 introduí el logotip dels dos coloms amb l'arc de sant Martí de la pau fet senyera i donà pas a un seguit d'imatges de geometries d'arrel marquetística (1995), animalística (1997) i espacial/onírica (1999 i 2000). El 2001, i sobre un paper bast, traçà un homenatge als vint-i-cinc anys del Tractat tot exaltant la vesant teatral amb un estil modernista ben apreciable, seguit en la celebració del trenté aniversari (2006). Uns elements usats, el 2012, per **José Cristóbal Molina**, com homenatge a l'autor villener, que ens deixà el 2008.

L'altre autor més insistit en el cartellisme del Tractat és l'alcoià **Antoni Miró**. La seua primera obra usava d'imatges conegudes de la mitologia pinturística (1985) com també feia al sorprenent cartell de 1986 on remescrava les pintures de la Conquesta que hi ha al castell d'Alcanyís amb un comte-duc d'Olivares velazquià, amb un molt i un massa intencionals... La seua darrera participació (2003) usava del patrimoni local, els petroglifs de Les Graelles.

El cartell de 1983, de **V. Ferrero Molina**, recull en paper el bronze que presideix el monument que té el Tractat al Camp de Mirra, davant el qual acaba la representació fent l'homenatge al rei quadrabarrat.

El 1984, el cartell de **Mario Martínez Francés** pren formes geomètriques treballades a classe amb el mestre Navarro Ferrero. El 1987, **R. Juan i Ballester** realitza una imatge patrimonial, la de l'església de la parròquia de Sant Bertomeu, davant la qual es representa el Tractat..., o dins d'ella si és que ha plogut!

Ramon Silvestre Martí reprèn la idea medieval de la mata de jonc com a unió dels estats que composaven la Corona d'Aragó des d'un punt de vista molt propi de la cartellística de guerra dels anys 30. **Francesc Gascón Navarro** ofería el 1989 la seua versió de les clàssiques esteles aquístiques medievals. I **Antogonza**, el 1991 proposava un collage remesclador d'imatges de l'obra amb la ceràmica monumental que orna el Campet, les Graelles o el mateix monarca conqueridor. El 1992, **F. Calabuig Gisbert** ressalta la figura del Pregoner de la festa sobre la signatura del pacte. **Rafael Hernández** (1993) repregué el figurativisme amb uns interessants referents urbanístics.

Maria José Sempere Huertas (1996) usa del text del tractat conservat i de la simbologia reial i local, i **Joan Calabuig** (1998), fa una visió ben especial de les miniatures codicials d'època. **José Miguel Francés Martínez** (2004), ens ofereix una imatge classicista usant de la tècnica ceràmica del socarrat. El 2005, **José Ruiz Cerdán** figura la separació entre els regnes alcançada a Almisrà en un mapa coronat per l'elm atribuït popularment a Jaume I. **V. Ferrero Molina**, el 2007, encara els dos reis al darrere un bodegós tardoral de grisalla.

El 2008 arriba el torn de **Manuel Boix**, que traça un dels cartells més coneguts i reeixit. Una imatge del rei fundador que ha esdevingut icònica, i de la que es va fer una edició especial, commemorativa del centenar del naixement del monarca.

Vicent Iborra (2009), reprèn la imatge del Retaule del Centenar de la Ploma valencià atribuït tant a Marçal de Sax com a Miquel Alcanyis per oferir-nos una revisió icònica de les lluites morocrístianes paral·leles a la signatura del Tractat. El Penó de la Conquesta valentí, l'encaixada de mans i el puig de Sant Bertomeu marquen el cartell de **José María Albero** (2010), qui repeteix el 2011 amb una curiosa i imaginativa estampa jaumina, amb el rei mirant-se des del castell estant el llunyà i modern Campet.

Josep Miquel Martínez realitzà, a partir de l'encaixada tòpica, un molt ben resolt cartell (2013), rebut amb una excel·lent crítica, que continuà amb les lloances a l'obra de **Vicent Ramon Pascual Giner**, un dels més reconeguts cartellistes del moment, que jugà, com sol fer, amb les geometries per obrir una darrera etapa en què els autors han realitzat també el tríptic de presentació. El 2015, **Juanjo Alcaide** i **Sergi Gómez** van fotografiar la tensió establerta al teatre feta metàfora de joc interessat, un joc infantil que es plasmà també en els cartells dels actes del quaranta aniversari que ambdós autors realitzaren. I arribem a l'enguany, que ha estat el moment en què **Mari-Ángeles Ferrándiz** ha dut els colors del feminisme a una merescuda reivindicació de la reina na Violant.

Esperem que jugueu vosaltres a descobrir els valors del conjunt agradós que l'exposició vos proposa. Que aprofite aquesta per reconèixer l'esforç desinteressat dels autors, la perícia fenícia dels aconseguidors i la singularitat d'una celebració única que exalta el nosaltres que fórem i som, i esperem seguir sent... I l'any que ve, el 25 d'agost, esperem trobar-vos i trobar-nos al Camp de Mirra. Un nou cartell ens convocarà.

Ontinyent, dotze de setembre de 2016.

Aniversari de la Batalla de Murèth i la mort de Pere el Catòlic, pare de Jaume I.

Sergi Gómez i Soler

Filòleg i etnògraf.

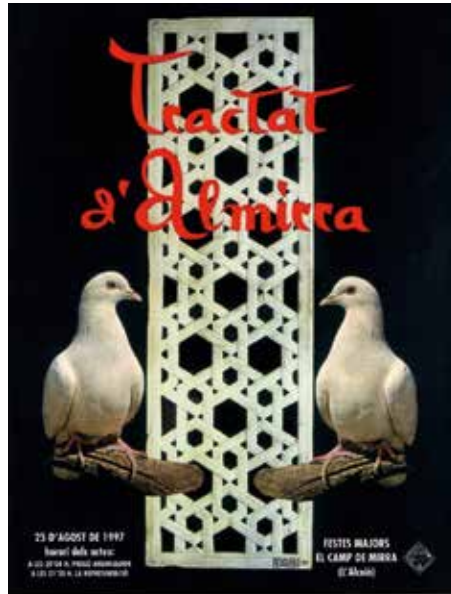
Responsable del blog de cartells festius "Can Carrasca. Carrer Cartelleria". cancarrascacartelleria.blogspot.com

Josep Navarro Ferrero, 1999

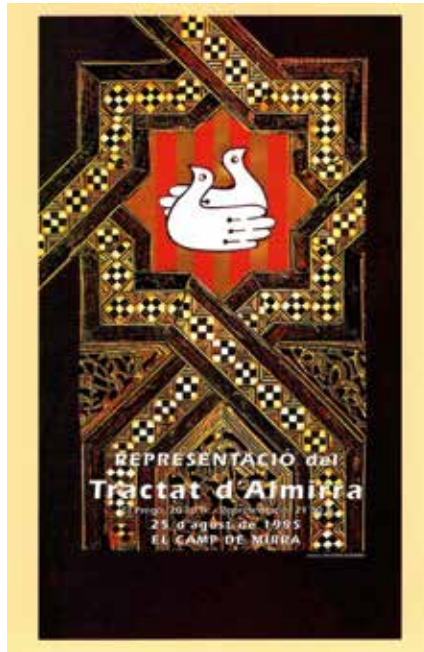
Joan Calabuig, 1998

Josep Navarro Ferrero, 1997

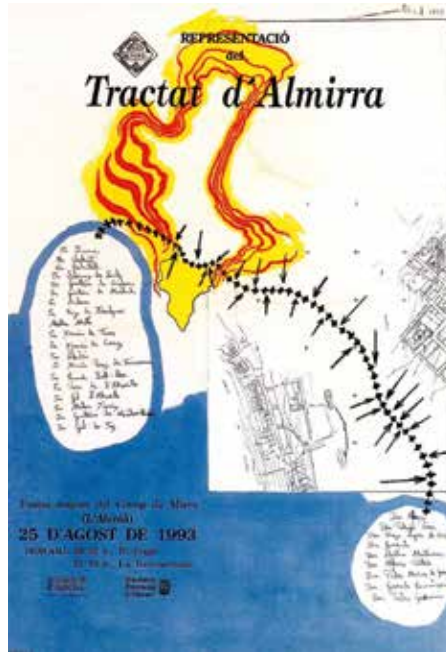
María José Sempere Huertas, 1996

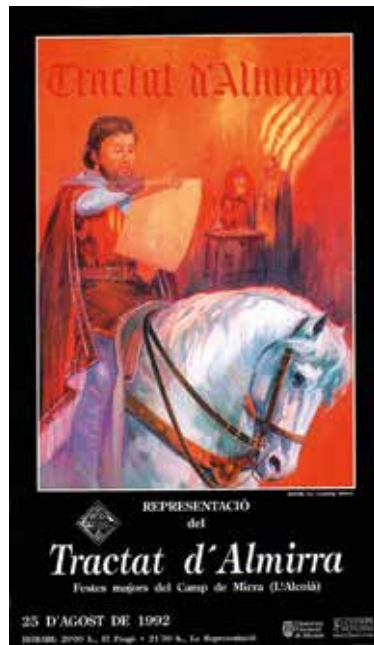
Josep Navarro Ferrero, 1995

Josep Navarro Ferrero, 1994

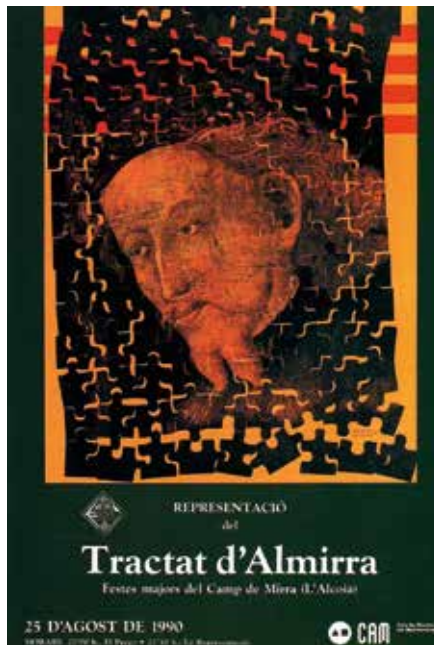
Rafael Hernández, 1993

Francisco Calabuig Gisbert, 1992

Antogonza, 1991

Josep Navarro Ferrero, 1990

Francesc Gascón Navarro, 1989

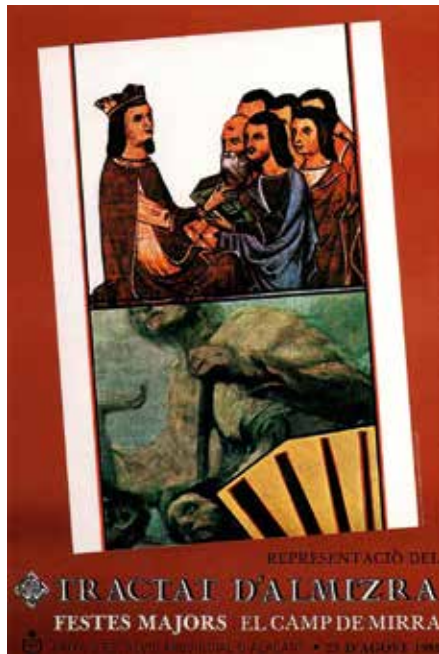
Ramón Silvestre Martí, 1988

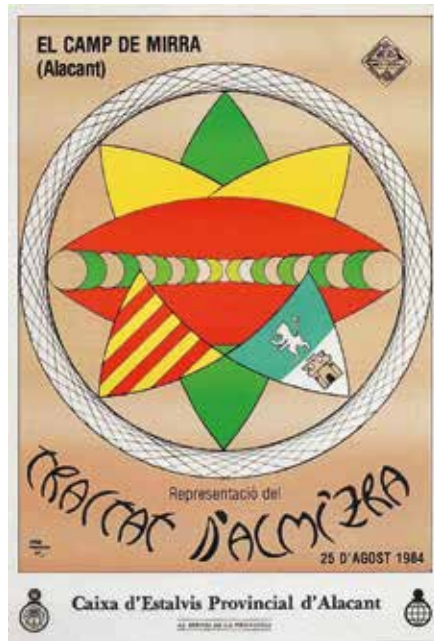
R. Juan Ballester, 1987

Antoni Miro, 1986

Antoni Miro, 1985

Mario Martínez Francés, 1984

Vicent Ferrero Molina, 1983

Miguel Maestre Castelló, 1981

Josep Navarro Ferrero, 1982

Rafael Guarinos Blanes, 1980

Foto Arxiu Diputació d'Alacant, 1978

Pedro Marco, 1976

Miguel Maestre Castelló, 1977

Ministeri d'Informació i Turisme, 1976

Vicent Luna Francés i
Esperanza Martínez

Rafael Abad i Segura

Vicent Luna y Susana Francés

José María Albero

Roberto Ruíz Morante

David Garrido i Vicent Iborra

PUBLICACIONS DEL CENTRE OVIDI MONTLLOR

- 2002 1. ANTONI MIRÓ. Sota l'asfalt està la platja. (o el Molinar)
- 2003 2. CHO SANG-HYUN. L'inexpressionisme (Itinerant 2003-2004)
3. JORDI VILA. El soroll de món.
4. MÓN D'ANTONI MIRÓ. (Itinerant 2003-2004)
5. DE PAPER. Col·lectiva. (Itinerant 2003-2004)
6. SENTO MASIÀ. Renasentisme (Itinerant 2003-2004)
7. EUSEBI SEMPERE. Serigrafies. (Itinerant 2003-2004)
- 2004 8. JOAN PERIS. Textures de temps.
9. L'OVIDI CANTANT. Imatges i texts.
10. ROC CANDELA. De dalt a baix.
11. BRUNO RINALDI. Les arrels d'Europa. (Itinerant)
12. ALCOIANS I NO. Col·lectiva.
13. ART DELS 70. Col·lectiva. (Itinerant 2004-2005)
- 2005 14. RAMÓN PÉREZ CARRIÓ. Paisatges de la Bretanya.
15. ANTONI MIRÓ. A l'Ovidi. (Itinerant)
16. AL VOLTANT DE L'OVIDI. Col·lectiva.
17. IMATGES DE L'OVIDI. Col·lectiva.
18. LLUIS SANUS. Anatomies i nova taumàquia.
19. JOLANTA STUDZINSKA. Alcoi-Lublin.
20. L'AIGUAFORT. Col·lectiva. (Itinerant)
- 2006 21. DES DE L'HAVANA. Rafael Acosta i Alberto Sauri.
22. RAFAEL AMORÓS. Ser pensar fer conviure.
23. DAVID PASTOR. Hores i menuts.
24. PEP CANTÓ. Pintures d'un hivern obscur.
25. JOAN MIRÓ. Femmes.
26. EDUARD CORBÍ. L'altre jo L'altre Alcoi.
27. RAFAEL ARMENGOL. La Cambra degli Sposi.
- 2007 28. ENRIC M. PIERA. De la terra ignota, a la terra perduda.
29. ALEXANDRE SOLER. Somnis i malsons.
30. RAMON MOLINA. Finestres.
31. JOSEP GRAU GARRIGA. Dibuijar (Itinerant).
32. AURELIA MASANET. De lleugers paisatges dormits en l'aire.
33. BEATRIZ RICO. Cares i Creus.
34. MÓNICA JOVER CALVO. Paisatges en la memòria.
- 2008 35. NÚRIA FUSTER. Appomattox.
36. VANESSA PALACIOS I PASCUAL. Des de la intimitat.
37. MILA GÓMEZ I VITÓRIA. Joies del S. XX i XXI.
38. JOLANTA STUDZINSKA. Ciutats.
39. EDUARD. Xelo, a la memòria.
40. LASTRES. La pel·lícula del temps.
- 2009 41. Mª LLUÍSA PÉREZ. Des de la melangia de la memòria.
42. ARCADÍ BLASCO. Innovador de l'art i la tècnica ceràmica.
43. JOSEP SOU. El bosc de les paraules.
44. XAVIER PÉREZ VAQUER. Darrers Retrats.
45. XIMO CANET. Safrà, canyella... diàlegs íntims amb les espècies.
46. JOAN BENNÀSSAR. Camí de llenaire.
- 2010 47. CHO SANG-HYUN Pintures-Monotips.
48. XAVI CARBONELL. My son can do it, too.
49. GERARD GIMONA. Antologia personal.
50. MIQUEL MARTÍ I POL I ANTONI MIRÓ. Mirades creuades.
51. MATEU GAMON. L'instant de la llum.
52. TOT RECORDANT VICENT MOYA. Homenatge.
- 2011 53. JAUME ROCAMORA. Encast determinant.
54. ANGELA MALYSHEVA / FRANCESC PIERA. Caleidoscopi.
55. HANAMARO CHAKI. La cançó d'un somni.
56. JORDI VILA LLÀCER. Infinitud.
57. FERRAN GISBERT CARBONELL. Hores.
58. JUST CUADRADO. En la memòria (homenatge).
- 2012 59. CRISTINA ESCAPE. L'essencial és invisible.
60. OVIDI 70 ANYS. Antoni Miró.
61. D. MILLÀN. Art Variat.
- 2013 62. ANTONI MIRÓ. Transeünts.
63. WENCES RAMBLA. Paisatges de la Ment.
64. ORFEU I PARIS. Ànimes perdudes.
- 2014 65. VANESSA PALACIOS. Mirades.
66. DAVID PASTOR. Vermell 24.
67. RUBÉN FRESNEDA. Alfanumèrics
68. TINO PLA. Nus
- 2015 69. ART JOVE ALCOIÀ. Generació XXI (Homenatge a Ovidi).
70. Mª LLUÍSA PÉREZ I DÍDAC BARQUERO. Mirades.
71. DORI CANTÓ. La bellesa i la vellesa.
72. NEUS BOU. Construcció de la identitat.
73. EDUARD CORBÍ. L'espai del silenci.
- 2016 74. VERÓNICA LORENZO. L'altra mirada.
75. L'OVIDIPOPULAR. 20 Aniversari. Antoni Miró.
76. XIMO CANET. Els colors de les paraules.
77. XAVIER MOLLÀ. Etèria.
78. CARTELLS TRACTAT D'ALMISRÀ. Col·lectiva.

CENTRE
OVIDI
MONTLLOR
A L C O I

C. S. S. V. A. V. S. P. F.
R. B. S. M. C. S. S. V. A. V. S. P. F.